

rede medens han arbejdede der, maatte han ikke sjældent standse Arbejdet paa kortere Tid paa Grund af de Smerter, Saaret forarsagede ham, og efterhaanden bleve Smerterne saa betydelige, at han ganske maatte nedlægge Arbejdet. I den mere fremrykkede Alder, hvori han nu er, og med hans svækkede Helbred, vil det ikke være ham muligt at lade sig oplære til en ny Forretning, som kræver mindre anstrengende Begemsarbejde, og han, der er oplært i et bestemt Fag, er altsaa nu meget uheldig stillet, da Saaret forhindrer ham i at fortsætte den Gjerning, han hidtil har udøvet. Udvalget har derfor troet ogsaa at maatte anbefale Thinget at henvise denne Sag til Finantsministeren. — Jeg kommer nu til det sidste af de Andragender, der behandles under dette Afsnit, og hvorom der er sket Indstilling under Nr. 14. Dette Andragende, der omhandles under Nr. 43 i Betænkningen, er indgivet af to pensionerede Marinehaandværkere, Chr. Petersen og J. Schæffer, der have arbejdet i Marinen i henholdsvis 16 og 7 Aar som daglønede Haandværkere, og ere blevne affledigede under 30te Juni 1875. De andrage om Rigsdagens Medvirkning til, at deres Pension kan blive beregnet efter den Dagløn, som de havde paa den Tid, da de bleve affledigede, medens den nu er beregnet efter en Dagløn, som de tidligere have haft. Den tidligere Dagløn var 2 Kr. 8¹/₂ Ore. Den Dagløn, de havde ved deres Afsked, og som de den Gang havde oppebaaret i 2 Aar 8 Maaned, var 2 Kr. 50 Ore. Dette giver en Forskjel i Pensionen for den ene af 73 Kr. 14 Ore og for den anden af 54 Kr. 82 Ore aarlig. Der er nu opstaaet en Meningsforskjel mellem Andragerne og Ministeriet om Begrebet „Lønningsklasse“, idet Lov 20de November 1876 i § 3 fastsætter, at Vedkommende skal have tjent mindst 3 Aar i den Lønningsklasse, hvori de ere ved deres Afgang, for at denne skal kunne lægges til Grund for Pensionsberegningen. Hvis de ikke have tjent saa længe i denne Lønningsklasse, bliver Pensionen at beregne efter den Løn, de have haft forud. Dersom man nu ved Lønningsklasser tænker paa den bestemte Pengefum, som de Vedkommende modtage i Løn i det Dieblit, de gaa af, saa ville de ikke have Krav paa at faae deres Pension beregnet efter en Løn af 2 Kr. 50 Ore, thi den havde de ikke haft i fulde 3 Aar, men i 2 Aar og 8 Maaned. Gaar man derimod ud fra, at Lønnen indenfor en Lønningsklasse kan forhøies, uden at det kan siges at være en Forandring fra en Klasse til en anden, stiller Forholdet sig anderledes. Der oplyses nemlig i Andragendet, at de Vedkommende i længere Tid, ud over 3 Aar, havde tjent i første eller ældste Lønningsklasse, men at der, 2 Aar og 8 Maaned før den Dato, da de affledigedes, ved Lov var sket en Forhøjelse i den Løn, som Lønningsklassen medførte. Altsaa havde de været i samme Lønningsklasse over 3 Aar, men denne

havde indenfor dette Tidsrum faaet en Lønningsforhøjelse. Nu er det forekommet Udvalget, at der ved dette Udtryk: „Lønningsklasse“ i Loven af 20de November 1876 maa være sigtet til Afdelingen, altsaa ikke til Daglønnen indenfor hver Lønningsklasse, og uden at Udvalget indlader sig paa en dybere juridisk Fortolkning af dette Begreb, forekommer det Udvalget, navnlig ogsaa fordi der kun manglede saa lidt i, at de havde tjent i 3 Aar for 2 Kr. 50 Ore daglig, at deres Pension burde beregnes efter den Løn, de havde haft ved deres Afgang. Udvalget skal derfor anbefale det høie Thing at vedtage, at dette Andragende henvises til Finantsministeren.

Lb. Nielsen: Ja, det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig i Anledning af de tre Indstillinger om Henviisning af Andragender, som her forelægges til Behandling. Som den, der i flere Aar har været Ordfører med Hensyn til Andragender har jeg haft Leilighed til at se en Række Andragender fra Invalider, og jeg kan ikke negte, at jeg vil forstærke det Udtryk, den erede Ordfører brugte, saa at jeg ikke alene vil sige, at man gaar skarpt til Værks, men er nær ved at sige, at man gaar noget hensynsløst til Værks over for de Paagjældende, og jeg trøster mig saa meget mere til at bruge dette Udtryk, som vi jo nylig have set, at det endog saa er kommet dertil, at en Invalid gennem Dom har faaet sig tildømt Pension. Det er dog egentlig stærkt nok, at de Paagjældende skulle nødes til at gaa den Vej og derigjennem tilvinge sig Pension. Det er muligt, at det bliver efterfulgt af en Række flere Processer, da man ser, at det kan hjælpe. Med Hensyn til Andragendet fra en Invalid, nemlig Udbjinder Thomas Jensen i Herning i Betænkningen under Nr. 23, har det overrasket mig noget, at denne Mand ikke har kunnet faae Pension. Jeg har talt med Lægen derom, og han har erklæret, at han meget nødig vilde give ham Attest i Aar; thi han har givet ham saa mange Attester, som ikke have hjulpet noget. Lægen er for sit Vedkommende fuldt overbevist om, at Manden lider i betydelig Grad af det Saar, han har faaet endog saa i den Grad, at det har gjort ham arbeidsudygtig, og Lægen kender ham, thi han bor i samme By og har vist daglig Leilighed til at se ham, efter hvad jeg kender til Forholdene. Jeg skal derfor ikke negte, at det er et noget stunt Stykke, naar den paagjældende Læge erklærer, at han har kendt Manden, og jeg tror ogsaa, at denne har arbejdet hos Lægen, at saa en Undersøgelse i Kjøbenhavn paa en Timestid eller maasse kortere kan lede til det Resultat, at den Paagjældende ikke lider af Saaret. Jeg vil haabe, at den paagjældende Mand maa komme til, hvad der efter min Opfattelse er hans Ret. Efter hvad jeg kan skjønne, men det kender jeg selvfølgelig ikke saaledes paa nært Hold, er det Samme